

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/164/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2717204876
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Renáta Gavalcová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2717204876.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Renáta Gavalcová a sudcov: JUDr. Martin Holíč a JUDr. Bibiána Ťažiarová, v právnej veci žalobcu: Intrum Slovakia, s.r.o., so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava, IČO: 35 831 154, zast. advokátom: JUDr. Ján Šoltés, advokát, AK so sídlom Mýtna 48, 810 00 Bratislava proti žalovanému: A. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. XXXX/X, XXX XX O., o zaplatenie sumy 2.134,71 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Skalica zo dňa 27. marca 2018, č.k. 7Csp/171/2017-59

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku a v napadnutom výroku o náhrade trov konania **p o t v r d z u j e .**
- II. Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.614,86 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 1.614,86 eur od 30.11.2014 do zaplatenia a to do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, keď vo zvyšku žalobu zamietol a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v 51% s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ustanovenia § 489 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 9 ods. 1, § 9 ods. 2 písm. k), § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. (účinného ku dňu 12.12.2013), § 517 ods. 1 veta prvá, ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., § 39, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 5, § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 3, § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z., § 255 ods. 1, § 257, § 262 ods. 1, 2, § 263 ods. 1 CSP.

3. Vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že z vykonaného dokazovania a zisteného stavu veci súd vyvodil záver, že žaloba bola podaná dôvodne len v časti. Na základe písomnej zmluvy o pôžičke právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému reálne pôžičku vo výške 2 000,00 eur. Medzi účastníkmi zmluvy boli dohodnuté pravidelné mesačné splátky v sume 64,19 eur s poistením splatné vždy k 20. dňu v mesiaci, celková suma pôžičky na splatenie v sume 3 742,80 eur, počet mesačných splátok: 60, RPMN vo výške 32 %, ročná úroková sadzba vo výške 32 %. Žalovaný neplatil splátky riadne a včas a v zmysle prehľadu splátok a úhrad zaplatil celkovo 385,14 eur. Z obsahu predmetnej zmluvy si súd ustálil, že v nej nebol v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z. z. jasne a určite vymedzený počet a termíny splátok úrokov a iných poplatkov, nakoľko bola uvedená len výška mesačnej splátky. Nakoľko v zmluve nebola splnená základná náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z. z., podľa ktorých zmluva musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, teda rozčlenením jednotlivých čiastok, nie len výšku splátok, je potrebné považovať úver za bezúročný a bez

poplatkov podľa § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. Pokiaľ je jednou z podmienok platnosti úverovej zmluvy aj uvedenie presnej špecifikácie, z čoho mesačná splátka pozostáva, je povinnosťou to v zmluve uviesť, hoci by mala zmluva i o dve či tri strany viac. Každý dlžník ako spotrebiteľ má právo mať vedomosť, aká suma zo splátky bude pripadať na istinu, aká na úroky. Súd odčítaním zaplatenej sumy vo výške 385,14 eur od poskytnutej pôžičky vo výške 2 000,00 eur zistil, že žalovaný doposiaľ neuhradil istinu vo výške 1 614,86 eur. Nakoľko na úver je potrebné obligatórne prihladať ako na bezúročný a bez poplatkov a žalovaný preukázateľne neuhradil z poskytnutej pôžičky sumu 1 614,86 eur (2 000 eur - 385,14 eur), tak uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi práve sumu vo výške 1 614,86 eur spolu so správne vyčísleným zákonným úrokom z omeškania ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku. Vo zvyšku súd žalobu zamietol. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania súd vychádzal z § 255 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP a čiastočne úspešnému žalobcovi v konaní priznal náhradu trov konania vo výške 51 %. K takémuto percentuálnemu úspechu súd dospel nasledovným výpočtom: žalobca žiadal zaplatiť 2 134,71 eur, súd mu priznal sumu 1 614,86 eur. Teda úspech žalobcu bol 75,65 % (1 614,86 x 100/2 134,71), úspech žalovaného bol 24,35 % (100 - 75,65) a čistý úspech žalobcu bol 51,30 % (75,65 - 24,35 = 51,30 %), zaokrúhlene 51 %.

4. Proti tomuto rozsudku v jeho zamietajúcej časti a v závislom výroku o náhrade trov konania podal odvolanie žalobca a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP a žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe vyhovel v celom rozsahu a priznal žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu. Poukázal na to, že právny názor súdu prvej inštancie, že úver je bezúročný a bez poplatkov nie je správny a je v rozpore s článkom 10 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES ako právne záväzným aktom Európskeho spoločenstva, ktorý má v zmysle článku 7 ods. 2 Ústavy SR prednosť pred zákonom a zároveň je v rozpore s právnym názorom vyjadreným v rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 v právnej veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Klára Bírová, ktorým sú slovenské súdy viazané. Súdny dvor Európskej únie rozhodol, že ustanovenie § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (súčasný § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z.) je v rozpore so Smernicou 2008/48/ES, t.j. záväzným prameňom práva. Ustanovenie článku 10 ods. 2 písm. u) Smernice 2008/48/ES sa nemá vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti než sú tie, ktoré vymenuje článok 10 ods. 2 uvedenej Smernice. článok 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice 2008/48/ES sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. Z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C-42/2015 možno vyvodiť záver, že iba porušenie povinnosti veriteľa podstatným spôsobom môže byť sankcionované zánikom nároku veriteľa na úroky a poplatky. V tejto súvislosti odvolateľ poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici pod sp. zn. 12Co/284/2017, sp. zn. 15Co/225/2017, sp. zn. 16Co/105/2017, uznesenie NS SR pod sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018.

5. Žalovaný odvolanie nepodal, k doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne nevyjadril.

6. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016 - ďalej len CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihladnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), bez potreby doplnenia dokazovania, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutom zamietajúcom výroku a v napadnutom výroku o náhrade trov konania vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

7. Predmetom konania na súde prvej inštancie je žaloba o zaplatenie sumy 2 134,71 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 30.11.2014 do zaplatenia.

8. Rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku (o zaplatenie sumy 1.614,86 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 1.614,86 eur od 30.11.2014 do zaplatenia) nebol napadnutý odvolaním, nadobudol právoplatnosť a nestal sa predmetom odvolacieho prieskumu.

9. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzeným rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vo veci správne, ak žalobu zamietol (suma 519,85 eur, úrok z omeškania 5,05 % ročne zo sumy 519,85 eur od 30.11.2014 do zaplatenia) a to s poukazom na odvolacie argumenty uplatnené odvolateľom.

10. Nebolo pritom sporným, že predmetný záväzkový vzťah medzi stranami bol založený zmluvou o spotrebiteľskom úvere a preto sa spravuje príslušnými normami na ochranu spotrebiteľa.

11. Právne posudzovanie veci je činnosť súdu, pri ktorej zistený skutkový stav podriaďuje pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy, na základe čoho dospieva k záveru, či právo prizná alebo neprizná. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak sa súd pri tejto činnosti dopustil omylu (buď v tom, že na správne zistený skutkový stav aplikoval iný právny predpis než mal, alebo ak správne aplikovaný právny predpis nesprávne interpretoval).

12. Vzhľadom na to, že súd je povinný ex offico, t.j. z úradnej povinnosti a bez ohľadu na aktivitu spotrebiteľa, podrobiť zmluvu kontrole z hľadiska dodržania noriem spotrebiteľského práva, bolo potrebné, aby takúto kontrolu vykonal aj odvolací súd. Odvolací súd prieskumom predmetnej úverovej zmluvy dospel k záveru, že táto neobsahuje zákonom požadovanú obsahovú náležitosť v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. j) ZoSU účinného ku dňu 12.12.2013.

13. Odvolací súd tento prieskum realizoval po tom, ako akceptoval námietku odvolateľa, že poskytnutý úver nemožno považovať ako bezúročný a bez poplatkov na základe absencie rozčlenenia splátok, poukazujúc na rozsudok Súdneho dvora vo veci C-42/15 zo dňa 09.11.2016 a uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3 Cdo 146/2017 zo dňa 22.02.2018.

14. Na výzvu odvolacieho súdu podľa § 382 CSP k možnému použitiu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. žalobca ani žalovaný nereagovali.

15. Podľa § 9 ods. 2 písm. j) zák.č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu 12.12.2013, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

16. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1.

17. Odvolací súd vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie z ktorých vyplýva, že medzi právnym predchodcom žalobcu spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s. a žalovaným bola dňa 12.12.2013 uzavretá zmluva o poskytnutí najľahšej pôžičky č. 4620504476. Predmetom zmluvy bola dohoda právneho predchodcu žalobcu a žalovaného o poskytnutí úveru vo výške 2.000,- eur s dohodnutou výškou úroku 32% ročne a RPMN vo výške 32%. Žalovaný sa zaviazal splácať úver mesačnou splátkou vo výške 64,19 eur s poistením, v počte splátok 60, s konečnou splatnosťou 12/2018. Ďalej z predmetnej úverovej zmluvy vyplýva, že celková výška sumy, ktorú mal žalovaný vrátiť, predstavovala sumu 3.742,82 eur. Z úverovej zmluvy a to konkrétne z čl. IV. vyplýva, že žiadateľ si je vedomý, že podpisom tejto zmluvy, zároveň vyjadruje svoj súhlas s poistením schopnosti splácať splátky pôžičky poskytovanej spoločnosťou, keď poistenie vznikne na základe Rámcovej zmluvy o poistení č. SLSP 2014. Odmietnutie poistenia resp. nesplnenie podmienok

pre vznik poistenia je potrebné označiť krížikom nižšie. Z obsahu predloženého prehľadu splátok a úhrad bolo zistené, že žalovaný zaplatil sumu v celkovej výške 385,14 eur. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 30.06.2017 postúpil postupca Consumer Finance Holding, a.s. pohľadávku na žalobcu.

18. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že predmetný úver bol spotrebiteľovi poskytnutý dodávateľom a teda spotrebiteľ legitímne očakával, že dodávateľ bude pri poskytovaní úveru postupovať voči nemu s odbornou starostlivosťou tak, ako mu to ukladá zákon. Spotrebiteľ v zásade uzatvára úverovú zmluvu s dôverou v pravdivosť a hodnovernosť údajov, ktoré dodávateľ pripraví v písomnej podobe a predloží spotrebiteľovi na podpis. V tomto smere legitímne očakávania spotrebiteľa neboli naplnené. Dodávateľ ako odborník musel vedieť o obsahových náležitostiach úverovej zmluvy v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý vyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere spĺňala prísne obsahové náležitosti. Cieľom tejto právnej úpravy je ochrana spotrebiteľa ako slabšieho účastníka zmluvného vzťahu zo spotrebiteľského úveru.

19. Odvolací súd preskúmaním predmetnej úverovej zmluvy dospel k záveru, že úver, ktorý právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému a ktorý on čerpal, je bezúročný a bez poplatkov, keď v úverovej zmluve absentuje údaj podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o úvere /12.12.2013/, teda celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

20. V predmetnej úverovej zmluve nie je uvedená správna celková čiastka úveru, nakoľko je tam uvedená celková čiastka 3.742,80 eur avšak zo zmluvy vyplýva, že žalovaný mal úver splatiť v 60 splátkach po 64,19 eur, čo je celkovo v súčine suma 3.851,40 eur, teda suma vyššia, než je súčet úveru 2000,- eur a celkových nákladov spojených s úverom 1.742,80 eur, t.j. 3.742,80.

21. Odvolací súd ďalej uvádza, že z predmetnej úverovej zmluvy a to konkrétne z čl. IV. vyplýva, že žiadateľ si je vedomý, že podpisom tejto zmluvy, zároveň vyjadruje svoj súhlas s poistením schopnosti splácať splátky pôžičky poskytovanej spoločnosťou, keď poistenie vznikne na základe Rámцovej zmluvy o poistení č. SLSP 2014. Odmietnutie poistenia resp. nesplnenie podmienok pre vznik poistenia je potrebné označiť krížikom nižšie. Ak žalobca tvrdí, že ak spotrebiteľ poistenie nechce, tak označí príslušné políčko, odvolací súd uvádza, že takýto spôsob možnosti odmietnutia poistenia je pre spotrebiteľa zavádzajúci a nejasný. Spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný a musí mu byť daná jednoznačná možnosť slobodne sa vyjadriť, či poistenie schopnosti splácať úver žiada alebo nie, nakoľko samotná zmluva je malými písmenami formulovaná tak, že dlžník poistnú zmluvu podpisom úverovej zmluvy automaticky uzatvára a iba v prípade ak ju nechce uzatvoriť, to má vyznačiť, keď správne by mal mať možnosť sa rozhodnúť, či ju chce uzatvoriť a rovnako by mal mať možnosti výberu typu poistnej zmluvy. Vychádzajúc z uvedeného, má odvolací súd za to, že uzavretie poistenia bolo podmienkou získania úveru, a preto malo byť zahrnuté do výšky RPMN.

22. V zmluve je tak uvedená nižšia celková výška nákladov ako bola reálna, čo je v neprospech spotrebiteľa. Keďže v predmetnej úverovej zmluve je uvedená celková čiastka úveru spotrebiteľa 2.000,- eur pri súčasnom uvedení výšky mesačnej splátky úveru 64,19 eur a počte splátok úveru 60, je nepochybné, že celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť uvedená v zmluve je v rozpore so skutočnou celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a ktorá je vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (64,19 eur x 60 = 3.851,40 eur). Takýto rozpor môže objektívne spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah jeho záväzku a preto možno dôvodne poskytnutý spotrebiteľský úver považovať za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o úvere). Žalobcovi tak vzniklo právo len na vrátenie istiny poskytnutého úveru, preto súd prvej inštancie rozhodol v zamietajúcej časti vecne správne.

23. Vzhľadom na záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru bolo nadbytočným riešiť otázku nároku žalobcu na dohodnutý úrok, či už do zosplatnenia alebo po zosplatnení.

24. Ďalšie odvolacie argumenty žalobcu považoval odvolací súd pre rozhodnutie o podanej žalobe za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry tak

národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne).

25. Na základe uvedených záverov preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti o zamietnutí zvyšku žaloby, vrátane vecne správneho závislého výroku o náhrade trov konania (odvolacími dôvodmi osobitne nenapadnutého), potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP, aj keď na základe čiastočne iného právneho posúdenia.

26. Na záver odvolací súd dodáva, že skutočnosť, že súd nerozhodol podľa predstáv a očakávaní odvolateľa nemožno považovať za porušenie či nerešpektovanie jeho práv. Odvolací súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 218/2010, podľa ktorého obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

27. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol plne úspešný žalovaný, ktorý tak má nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Keďže však žalovanému objektívne žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, odvolací súd mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

28. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).